

ταχύτητος τὸ ἔχει ἕνας ἀρχιτέκτων ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του προσέφερεν εἰς τὴν σύζυγόν του ὡς δῶρον μίαν οἰκίαν κατασκευασθεῖσαν ἐντὸς ἑνεκα ὥρων!! Εἰς τὰς ἐπτά τὸ πρῶτον ἐφθάσαν εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐγίνετο ἡ οἰκοδομὴ φορητὰ ἀμάξια φέροντα τὰ ὑλικά. Εἰς τὰς ἑξὶ τὸ βράδι ἦσαν ὅλα ἔτοιμα. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ταχύτητος, οἱ Ἀμερικανοὶ προσπαθοῦν νὰ πραγματοποιήσουν καὶ θαύματα ἀρχιτεκτονικά.

Κατὰ ἕνα Ἀμερικανὸν ἀρχιτέκτονα δύναται νὰ οἰκοδομηθῇ οἰκία 600 μέτρων ὕψους ἐπὶ 60 μέτρων πλεονῶσα. Θὰ εἶνε ἀπαραίτητος πλινθόκτιστος. Τὸ πάχος τῶν τοίχων θὰ εἶνε 3 μέτρα καὶ 60. Θὰ ἔχῃ 150 πατώματα καὶ θὰ δύνανται νὰ κατοικοῦν 90.000 πρόσωπα!

★

Πρωτότυπος ἀποτυχία

«Κάτω τὸ καλυμμαῦκι...» Ἡ ἔκφρασις αὕτη, ὡς ἀποδοκιμασία, ὁφείλει τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τὴν πρώτην παραστασίαν τοῦ «Βρούτου», σοκτεινοῦ καὶ ἀνεπιτειδίου δράματος τοῦ Βολταίρου.

Κατὰ τὴν παράστασιν ταύτην ἕνα ἀβρᾶς εἶχε καθίσει εἰς τὴν ἐμπροσθεν θέσιν ἐνὸς θεωρίου. Μολοντὶ ὁπιοθέν του ὑπῆρχον κυρίαί. Ὁ σολοισμὸς οὗτος ἠρέθισε τοὺς θεατὰς τῆς πλατείας οἱ ὅποιοι ἐφώναζαν:

— Θεοῖν εἰς τὰς κυρίας, κάτω τὸ καλυμμαῦκι!

Ἐνοχληθεὶς ὑπὲρ τὸ δέον ὁ ἀβρᾶς, διότι ἐγενεῖν ὁ

στόχος τῶν θεατῶν, ἐπέταξε τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του πρὸς τὸ κοινὸν φανάριον:

— Νὰ λοιπὸν ἴδου τὸ καλυμμαῦκι μου, σὺς ἀξίζει...

Ἐνθ' δὲ οἱ ἠθοποιοὶ ἐξηκολούθουν νὰ ἀπαγγέλλουν, τὸ καλυμμαῦκι ἐπετοῦσε ριπτόμενον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον καὶ κατέληξεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἠθοποιούς. Ἐπῆλθε τότε ἐκρηγνὺς γελώτων.

Ἔπασσε τὸ καλυμμαῦκι καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἔργον.

★

Ὁ Ἰψεν ἐν Χριστιανίᾳ.

Ὁ Ἰψεν ἔζησεν ἐν Χριστιανίᾳ ἑξ ἔτη (1844—1850). Τὸν οἶκον, εἰς τὸν ὁποῖον κατῴκησεν ἐκεῖ, μεταβάλλουν ἤδη εἰς Ἰψενικὸν μουσεῖον. Ἐπ' ἀφορμῇ τούτου εἰς τῶν παλαιῶν φίλων του, ὀγδοηκοντούτης ἤδη, ὁ Χριστιανὸς Due ἐξέδωκε τομίδιον ἀναμνήσεων διὰ τὸν νεαρὸν τότε μαθητευόμενον φαρμακοποιὸν Ἰψεν.

«Οὐδέποτε ἐξήραχτο...—λέγει.—Πολὺ πρῶτῳ ἀφῆκε γενεάδα, ἡ ὁποία τοῦ ἐδίδε κάποιαν ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν γήρατος. Τὰ μάτια του εἶχαν μίαν λάμψιν, ποὺ δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. Εἰς τὸ βλέμμα εἶχε τὴν ἀστρατὴν τῆς μεγαλοφυΐας... Στὸ μικρὸν τοῦ δωματίου, ὅπισθεν ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον, εἶχε πάντα τὰ βράδια μερικὸς φίλους, οἱ ὅποιοι ἠγχαριστοῦντο μετ' αὐτοῦ τὸν γιόδιον... Εἰργάζετο καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη. Ἡ δύναμις τῆς φυσικῆς καὶ τῆς διανοητικῆς του ἀντοχῆς ἦτο ἐκπληκτικὴ... Ἐκαμνε θαυμασίας γελοιογραφίας καὶ τοπεῖα. Ἐλάτρευε τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τραγουδήσῃ, διότι δὲν εἶχεν αὐτίς».

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Εἰς τὴν ἐν Σικάγῳ μεγάλην λεωφόρον τῆς Φήμης πρόκειται νὰ ἀνεγερθῶσιν οἱ ἀνδριάντες τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν τοῦ κόσμου ὅλων τῶν αἰώνων. Οἱ ἀνδριάντες θὰ ὑπερβῶσι τοὺς ἐνεργήκοι. Τῆς φάλαγγος τῶν ποιητῶν θὰ προηγῇ ὁ Δαυὶδ, τῆς φάλαγγος τῶν μαθηματικῶν ὁ Ἀρχιμήδης, τῆς φάλαγγος τῶν δραματικῶν ὁ Σοφοκλῆς, τῆς δὲ φάλαγγος τῶν προφητῶν ὁ Μωϋσῆς. Οὕτω κατὰ σειράν οἱ ἀνδριάντες θὰ στηθῶσιν ὡς ἑξῆς: Προφῆται, Μωϋσῆς, Κομφούκιος, Βούδδας, Χριστὸς, Μωάμεθ, Ἅγιος Παῦλος καὶ Λούθηρος. Ποιηταί, Δαυὶδ, Ὁμηρος, Πίνδαρος, Βιργίλιος, Μάντις, Περσένης, Μίλτων, Ἑμερσον, Βίκτωρ Ουγκώ, Γκαίτε. Δραματικοί, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Αἰσχύλος, Ἀριστοφάνης, Σαίξπηρος, Μολιέρος, Κορυλλίος, Ρακίνας, Σχίλλερ, Λέσκιγγ. Μυθιστοριογράφοι, Βοκκάκιος, Θερβάντες, Βολταίρος, Βαλζάκ, Τολστόφ, κτλ. Φιλόσοφοι, Σωκράτης, Πλάτων, Ἀριστοτέλης, Σπινόζας κ.τ.λ. Μαθηματικοί, Ἀρχιμήδης, Εὐκλείδης, Γαλιλαῖος, Κολήμβος, Νεύτων, Λαβρόν. Ζωγράφοι, δα Βίντση, Τισιανὸς, Ραφαήλ, Βελασκέζ, Ροῦμπενς κτλ., Ἰστορικοί, Ἡρόδοτος, Θουκυδίδης, Τάκιτος, Κικέρων κ.τ.λ. Γλύπται, Φειδίας, Πραξιτέλης, Δονατέλλος καὶ Μιχαήλ Ἀγγελος. Ἀρχιτέκτονες, Ἰκτίνος, Βρουνιέλλετσε καὶ Βραμάντης. Μουσικοί, Μπάχ, Χάνδελ, Μότσαρτ, Μπετόβεν, Μένδελσον, Βάγκερ, Τσαϊκόφσκι κτλ.

Τὰ ἀγάλματα θὰ εἶνε χάλκινα καὶ θὰ ἐκτείνωνται εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς περὶτον μιλίου.

★

Γελοιογραφικὴ ἐκθεσις ἤνοιξεν ἐσχάτως εἰς Παρισίους.

Τὴν μεγαλειέταν συρροὴν προκαλεῖ τὸ τμήμα εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν ἐκτεθῇ ἔργα τοῦ διασημοῦ γελοιογράφου Πιλ.

Οὗτος ὑπῆρξεν εἰς ἀπὸ τοὺς πλέον διακεκριμένους καλλιτέχνας τοῦ εἶδους αὐτοῦ, ὀνομαστὰ δὲ ἔμειναν ἰδίως αἱ γελοιογραφίαι τὰς ὁποίας ἔκαμινεν ἐπὶ μεσαιων-

ρικῶν ὑποθέσεων. Τὸ μόνον του ἐλάττωμα ἦτο ὅτι πολὺ ὀλίγον ἐφρόντιζε νὰ παρουσιάσῃ εὐπρόσωπος. Μολοντὶ εἶχεν ἀρετὴν περιουσίαν, ἐφῆρκε πάντοτε τόσο ἀθλία ἐνδύματα, ὥστε μίαν ἡμέραν οἱ συνάδελφοί του τοῦ ἐπαίξαν ἕνα παιγνίδι ἀστεϊότατον.

Ἐτελοῦντο τὰ ἐγκαίνια κάποιας ἐκθέσεως ὑπὸ τοῦ προσέδρου Φήλικος Φώρ, περιστοιχιζόμενον ὑπ' ὅλων τῶν ἐπισήμων. Ἐξαφνα ἕνας ζωγράφος ἔδειξε εἰς ἕνα ἀστυφύλακα κάποιον ἀνθρώπον κακοντυμένον, ἀκέντηστον καὶ μὲ ρυπαρὸν γένειον.

— Τί θέλει αὐτὸς ἐκεῖ; τοῦ εἶπε.

Ὁ ἀστυφύλαξ ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τὸν κακόμοιον τὸν Πιλ καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς ὠνομάζετο καὶ τί ἐπάγγελμα ἐξήσκει.

— Εἰμαι ὁ Πιλ—ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ γελοιογράφος.

— Δὲν γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα—εἶπεν ὁ ἀστυφύλαξ ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ κανένα ἀναρχικόν.

— Σοῦ λέγω ὅτι εἰμαι ὁ Πιλ, μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐκθέσεως.

— Πήγαινε νὰ χαθῇς ἀπὸ 'δῶ.

— Βρὲ ἀδελφὲ, εἰμαι ὁ Πιλ σοῦ λέγω. Νὰ καὶ τὸ ἔγγραφον τοῦ διορισμοῦ μου.

Ὁ ζωγράφος ὁ ὁποῖος ἦτο αἷτις ὅλης αὐτῆς τῆς φαιδρᾶς ἱστορίας ἔφθανεν ἐπικαίρως διὰ ν' ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν φίλον του.

★

Ἡ «Πινυκοθήκη» χαιρεῖ ὅτι αὕτη πρώτη παρουσιάζει εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς τὴν συμπαθεῖ φρονογνομίαν τῆς πρώτης ἐμπνευσμένης Ἑλληνίδος μουσουργοῦ, τῆς δος Ἐλισάβετ Χέλμυ.

Ἡ δεσποινὶς Χέλμυ, — θυγάτηρ τοῦ μακαρίτου Μιχαήλ Χέλμυ φαρμακοποιῶν ἐν Κων)πόλει καὶ ἀνεμὶα τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος δος Κλεονίκης Ἀσπριώτου, — εἶνε πεπρωκυμένη δι' ἐξόχον μουσικὸν ταλάντον.

Εἰς τὴν γλυκεῖαν φρονογνομίαν τῆς χθὲς ἔτι παιδί-

σκησ ἀναγινώσκει τις τὴν περιπάθειαν τῆς ἐμπνευσμένης τῆς τέχνης μυστικῶς.

Ἐλισάβετ Χέλμυ

Κάτοχος εὐρείας μορφώσεως ἡ δις Χέλμυ, εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν αἱ ὁμήλικές της ἐπιδίδονται τὸ πρῶτον εἰς τὴν μουσικὴν, ἐκείνη συνθέτει τὰ πρῶτα μουσικὰ δοκίμια της. Τὸ τάλαντόν της εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐξεδηλώθη. Ἡ Τέχνη ὠμίλησε δι' αὐτῆς εὐθὺς ἀμέσως μ' ὀριμότητα. Εἰς τὸ Ὁδεῖον τῆς Βιέννης, ἐνθα συνεπλήρωσε τὴν μουσικὴν ἐκπαίδευσίν της, ἐξέπληττε τοὺς καθηγητάς της μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἀντιλήψεως τῶν ἤχων, μὲ τὴν τελείαν τῶν ἀπόδοσιν καὶ τὸν ἀτομικὸν χρωματισμὸν, διὰ τοῦ ὁποίου περιέβαλλε αὐτοὺς.

Ὡς κλειδοκρυμμένα ἤρπασεν ὡς μουσουργός, ἕνα καὶ μόνον εἶχεν ἰσάξιον συμμαθητὴν της ἐν τῷ Ὁδεῷ. Ἡ νεαρά καλλιτέχνης, εἰς τὴν ὁποίαν διανοίγεται εὐρὺ τὸ μέλλον, ἐν Κωνσταντινουπόλει — ἐνθα ἀπὸ μνητῶν τινῶν ἐγκατέστη—συγκεντρώνει ἀμέριστον τὴν συμπάθειαν τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι ἀνυπομόνως ἀναμένουν τὴν ὑπ' αὐτῆς ἐτοιμαζομένην συναυλίαν, καθ' ἣν πολυμελὲς ὄρχηστρα θὰ συνοδεύσῃ αὐτὴν ἐκτελοῦσαν ἐπὶ τοῦ κλειδοκρυμμένου ἔργου τῆς ἐμπνεύσεώς της. Ὑπὸ τῶν εἰδημόνων κρίνεται ὡς μουσικὴ ἰδιοφυΐα σπανία, ἀξία ὅλως ἰδιαίτερας προσοχῆς.

Κ)πολις

Σιβυλλά

Τὴν 10 Μαΐου ἐκλείσεν ἡ καλλιτεχνικὴ ἑκθεσις, τῆς Ἑλλ. Καλλιτεχνικῆς Ἐταιρείας. Ἐπεσκέφθησαν αὐτὴν 1,100 ἄνθρωποι, ἐπωλήθησαν δὲ τρεῖς μικροὶ πίνακες τοῦ κ. Χατζῆ ἀγορασθέντες δύο μὲν ὑπὸ τοῦ κ. Μακροπούλου, εἰς δὲ ὑπὸ τῆς κ. Ζλατάνου καὶ εἰς πῖναξ τοῦ κ. Μποκατσιάμπι, ἀγοραθέντες ὑπὸ τῆς κομίσσης Ριαγκούρ, ἅπαντες ἀξίας χιλίων δραχμῶν.

Ὁ κ. Σ. Βελέντζας ἠγόρασε ἐκ τῶν ἔργων τοῦ κ. Θ. Θωμοπούλου ἐν γλυπτικόν, τὸν «Ποιητὴν» καὶ ἐν ζωγραφικόν (μῖαν κεφαλὴν), εἰς δὲ ὁμογενὲς ἐκ Ρωσσίας τὰ «Περασμένα μεγαλεῖα».

Ὁ δῆμος Βαλτετσίου θὰ ἀνεγείρῃ ἀναμνηστικὴν στήλην εἰς τὴν κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν πεσόντας.

Παραφρόνησεν ἐν Βιέννῃ ὁ ποιητὴς Πέτρος Ἀλτεμπεργ.

Ἀπὸ τινος χρόνου δὲν ἐνεφανίζετο πλέον εἰς τὰς διαφόρους ἐφημερίδας μὲ τὰ περιεργότατα ποιήματά του, τὰ ὅποια ἄλλοτε εἶχον ἐγείρει τόσον θόρυβον ἐν τοῖς φιλολογικῶς κύκλοις τῆς Αὐτοκρατορῆς πρωτευούσης. Τὸ γενικὸν τοῦ σύστημα κατεστράφη ἐντελῶς ἐκ τοῦ τριακονταετοῦς ἀτάκτου βίου του. Διενυκτέρευεν εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα πίνων καὶ γράφων ἢ περιστοιχισόμενος ὑπὸ φίλων καὶ γυναικῶν, οἱ ὅποιοι ἀπετέλουν τὴν ποιητικὴν του αὐλήν.

Οἱ ὁπαδοὶ του δεκλήρουντο ὅτι ὁ Ἀλτεμπεργ μετεῖχε καὶ πῶς τῆς ἰδιοφυΐας τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς βαθύτατης παιδικότητος τοῦ Μάτεργλιν.

Ὁ Ἀλτεμπεργ περιστρέφεν ἐσχάτως εἰς διαφόρους τόμους τὰ μικρὰ διαλογικὰ του ποιήματα, εἰς τὰ ὅποια κατὰ κανόνα αὐτὸς ὁ ὁδὸς εἶνε ὁ ἐρωτῶν ὑπὸ τὸ ὄνομά του καὶ τὸ ἐπίθετόν του, ἐνίοτε δὲ μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα Πέτρος.

Ὁ πολιτευτὴς κ. Λόυδ Ζώρς θ' ἀποκίση ζῶν ἐτι, ἀνδριάντα ἐν Οὐαλλίᾳ. Ὁ Λόυδ Ζώρς εἶνε λίαν δημοφιλὴς ἐν Οὐαλλίᾳ καὶ μία Οὐαλλικὴ ἐφημερίς, προσέτινεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς τὴν ἀνέγερσίν μνημεῖου εἰς τὸν δημοφιλῆ πολιτικὸν ἐν Κάροιδ, πρωτευούσῃ τῆς Οὐαλλίας.

Ἡ ἀνέγερσις τοῦ μνημεῖου θὰ γίνῃ διὰ κοινοῦ ἔργον. Ἐκαστος τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ ψηφισάντων κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς θὰ καταθέσῃ ἐν σελλινίον, καὶ εὐθὺς ὡς συλλεχθῶσιν αἱ 325 χιλιάδες τῶν σελλινίων, διότι τόσοι ἐψηφίσαν ὑπὲρ τῶν φιλελευθέρων ἐν Οὐαλλίᾳ, τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ εἶνε πλέον ἢ ἀρκετὸν διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀνδριάντος.

Ἀνεγνώσθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἡ κρίσις τοῦ Λασσαρένου δραματικοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἐκ τῶν υποβληθέντων 25 ἔργων, ἐξ ὧν δύο ἐξηρέθησαν διότι ἐγνώσθησαν οἱ συγγραφεῖς τῶν, ἐπὶ μὲν ἦσαν κωμωδαὶ ὑπὸ τοῖς τίτλοις : 1) Ὁ Κομπογιαννίτης, 2) Οἱ πιθηκίζοντες, 3) Ἡ ξενομανία, 4) Ὁ παραβάτης σῦγγος, 5) Ὁ ξεμωλισμένος, 6) Ζαν, Μισὲλ καὶ Σία, καὶ 7) Ἡ ἀνόρθωσις, οὐδεμῶς ἐξ αὐτῶν κριθείσης ἀξίας βραβεῖον, δέκα δὲ καὶ ἐξ ἦσαν δράματα ὑπὸ τοῖς τίτλοις : 1) Ἡ «Θυσία» μὲ τὴν γνωστὴν ὑπόθεσιν τῆς γεφύρας τῆς Ἀχτας καὶ εἰς γλώσσᾳ δημοτικῇ, 2) Ἀνδρόνικος Καμνηρὸς, 3) Ὁ ἄσμος ναυτῆς, 4) Κοητικὸς γάμος, 5) Καντανολέων Σκορδύλης, 6) Μιχοῦλ Γ' ὁ Αὐτοκράτωρ, 7) Θεόδωρος Σανταβαρηνός, 8) Εἰρήνη ἡ ἐξ Ἀθηνῶν, 9) Πίστις, πατὴρ καὶ ἔρως, 10) Πονηρία, 11) Χριστὸς καὶ Μωάμεθ, 12) Ἡ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου, 13) Οἱ ἐπαναστάται, 14) Ὁ ὑφαντὴς, 15) Ὁ ἀδικημένος, 16) Μαύρη Νάρθα.

Ἐβραβεύθη ἡ «Θυσία». Συγγραφεὺς αὐτῆς (ἡ «Θυσία» μετὰ τὸν διαγωνισμὸν μετεβαπτίσθη εἰς «Πρωτομάστορα») εἶνε ὁ κ. Ν. Καζαντζάκης, ὅστις ὅμως ἀπέκρινε τὸ ὄνομά του, οὐδ' ἐνεφανίσθη. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔλαβε τὸ χιλιοδραχμίων γέρας, ἐνθ' δὲ διενεργεῖτο διὰ τελευταίαν φορὰν ὁ διαγωνισμὸς, ἔνεκα τῆς μὴ διαθέσεως τοῦ βραβεῖου θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος.

Ἡ δι' ἔργων Πανελληνίων κατασκευασθεῖσα εἰς μνημεῖον τοῦ Παύλου Μελά στήλη, ἡ φέρουσα ἐν ἀναγλύφῳ καὶ τὴν εἰκόνα του, ἀπερρίσθη ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ στηθῇ ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ παρὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Βύρωνος.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδεῖου Ἀθηνῶν ἐδόθη ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα Ἐλευθέρων τεκτόνων μουσικὴ ἑσπερίς, ἥς αἱ εἰσπραξαί, ἀνελθοῦσαι εἰς 1000 δρ. διετέθησαν ὑπὲρ τῆς ἀνέγερσεως Ἡρώων ἐν Ἀγίᾳ Λαύρᾳ. Ὁ διευθυντὴς

της «Παρακοθήκης» κ. Δημ. Καλογερόπουλος ώμίλησε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐσπερίδος, συνδυάσας τὰς ἀρχὰς τοῦ Τεκτονισμοῦ, οὐ πρόδρομος ὑπῆρξεν ἐν Ἑλλάδι ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, πρὸς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν. Οἱ καθηγηταὶ τοῦ Ὁδείου κ. κ. Χωραφᾶς, Ξανθόπουλος, Παπαγεωργίου καὶ Γαϊδεμβέργερο ἐπαίξαν λίαν ἐπιτυχῶς τὴν Νυκτιώδιον τοῦ Doppler, ὁ κ. Καρακώρης καθηγητὴς ἔπαιξε τὸ Zigeunerweisen τοῦ Σαραζάτε, ἡ δεοποιὶς Σμαράγδα Γεννάδη ἔψαλε μὲ πολλὴν τέχνην ἐν μέρος τῆς Λουκίας συνοδίᾳ πλαγιαύλου καὶ κλειδοκυμβάλου, ἡ κ. Ματθίλδη Βασενχόβεν ἐξετέλεσεν ἐπὶ τῆς ἀρπας ἀριστοτεχνικῶς τὴν Citane τοῦ Hasselmann καὶ ἐπέστεψε τὴν καλλιτεχνικὴν ἐσπερίδα ἐν κουαρτέτῳ τοῦ Χάυδν, παιχθὲν ἀπὸ τοὺς κ. κ. Χωραφᾶν, ἀδελφούς Οἰκονομίδου καὶ Γαϊδεμβέργερο ἀρμονικώτατα.

★

Ὁ Ἰούλιος Λεμαίτρο ἔγραψε τετράπρακτον κοινωρικὸν δράμα ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ «Μαθητευομένη». Ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἡ ἑξῆς: Ὁ Μαρελ, ἐξηκοντούτης, ἔχει υἱὸν τὸν Ἰάκωβον, ὅστις εἶνε κάλλιστος ζωγράφος καὶ ἔχει σχολὴν ζωγραφικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν φοιτᾷ καὶ μία νεαρὴ κόρη, ἡ Ἰουλιέττα, ἡ ὁποία διακρίνεται διὰ τὸ σοβαρὸν τοῦ χαρακτῆρός της καὶ τὴν ἐλπίσιν της εἰς τὴν τέχνην.

Ὁ Ἰάκωβος καταλαμβάνεται ὑπὸ ἐρωτος πρὸς τὴν μαθητευομένην του καὶ ἀποφασίζει νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἀλλ' ἡ μήτηρ του ἀντίσταται διότι φιλοδοξεῖ διὰ τὸν υἱὸν της νύμφην πλουσίαν καὶ ἀριστοκρατίδα.

Ὁ πατὴρ του ἔχει καὶ αὐτὸς σπουδαιοτάτην ἀντίορσιν διὰ τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ του, διότι...διότι...

— Τὸ διατί θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ ἐγὼ, πατέρα! ἀναφωνεῖ ὁ Ἰάκωβος. Τὴν Ἰουλιέτταν τὴν ἀγαπᾷ!

Καὶ ὅντως ὁ γέροντ-Μαρελ ἀγαπᾷ τὴν νεαρὰν Ἰουλιέτταν μὲ ἔρωτα ἄγρον, μετέχοντα πατρικῆς στοργῆς. Συλληφθεὶς δὲ εἰς τὸν ἔρωτά του ὁ γέροντ αἰσχύνεται νὰ τὸ ὁμολογήσῃ. Ὁ Λεμαίτρο χειρίζεται μετὰ λεπτοτάτης καλαισθησίας τὸ ὥρατον αὐτοῦ συναίσθημα.

Τὸ δράμα οὕτω πλέκεται περὶ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα του. Ἡ λύσις του εἶνε ἀπλουσιώτατη. Ὁ πατὴρ Μαρελ καταπνίγει τὸ πάθος του μὴ θέλων νὰ ταράξῃ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ τέκνου του καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου πείθεται ὅτι ἡ Ἰουλιέττα θὰ καθίσταται τὸν υἱὸν της εὐνυχεύσετον πάσης ἄλλης ἀριστοκρατίας καὶ πλουσίας κόρης.

★

Ὁ ἐν Παρισίοις εὐρισκόμενος Γαβριὴλ Δ' Ἀνούντζιο σκέπτεται ν' ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτωβρίον τὴν «Αἰχμάλωτον», ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ νευροῦ του μαθητοῦ Ρικκιάρδι, ὁ ὁποῖος ἐφαντάσθη νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ θέατρον καὶ τὰ χρώματα!

Τὸ θέατρον τοῦ νέου ποιητοῦ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀοχῆς τῆς ὑλιστικῆς σχέσεως μεταξὺ τῶν χρωμάτων τῶν διαφόρων ψυχολογικῶν καταστάσεων τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο, ἐφ' ὅσον ἡ ψυχολογία τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς μεταβάλλεται, θὰ γίνεταί ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρον νέον ἀνάλογον χρῶμα δι' ἡλεκτρικῶν προβολέων.

Ἀνάδοχος τοῦ νέου τούτου ἐγχειρήματος θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ Δ' Ἀνούντζιο, τὸ κυριώτατον δὲ πρόσωπον τοῦ δράματος θὰ ὑποδυθῇ ἡ διδασκῆς Σιμόνη.

Ὁ Δ' Ἀνούντζιο εὐρίσκεται ἤδη ὀλίγα χιλιόμετρα μακρὰν τῶν Παρισίων, εἰς μέγα δάσος, ὅπου ἐργάζεται ὑπὸ τὴν ἀγαθὴν ἐπίδοσιν τῆς ἡρεμίας καὶ τῆς σιγῆς.

Ὁ Δ' Ἀνούντζιο ἀνέλαβε νὰ γράψῃ δύο θεατρικὰ ἔργα δια δύο θέατρα, ἐν σύγχρονον δράμα διὰ τὸ θέατρον «Βωδερὶλ» καὶ ἐν ἱστορικὸν δράμα διὰ τὴν «Γαλλικὴν Κομῆν» καὶ ἐν ἱστορικῶν πιδανόν ὅτι ἡ «Ὀπερὰ Κομικ» θ' ἀναβιβάσῃ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος τὴν «Νεκρὰν Πόλιν» τοῦ ποιητοῦ, τῆς ὁποίας τὴν μουσικὴν

ἔγραψαν δύο συνθέται, ὁ Ραοὺλ Πορτὼ καὶ ἡ δ-νὶς Ναδία Βουλανζέ.

★

Τὴν 12 Μαΐον ἐγένετο ἡ δεξιῶσις ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως Μπριὲ διαδεχθέντος τὸν Λονδ. Ἀλεβῦ. Τὸν προσεφώνησεν ὁ de Segur. Διὰ τὰς κενὰς θέσεις προαλείφονται ὁ Μωρίς Μιντορὸν ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ Λεμαίτρο καὶ ὁ Ἀνρὺ Μπορντιὸ μνησιορογογράφος διὰ τὴν ἔδραν τοῦ Μελεχιώ δὲ Βωγκέ.

★

Ἐνεκαιριάσθη ἐν Βοστώνῃ τὸ νέον καλλιτεχνικὸν μουσεῖον. Τὸ Ἰαπωνικὸν τμήμα περιλαμβάνει 12 μεγὰς αἰθούσας.

★

Κατὰ παραγγελίαν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ὁ κ. Ἰακωβίδης ἐφιλοτέχνησε ὥραϊαν διαφήμισιν τῶν «Ἐλευθερίων». Ὁμῶς κλεφτῶν τοῦ 21 ἀσχολεῖται ἐν ὥρᾳ ἀναπαύσεως εἰς τὴν σκοποβολήν. Ἡ εἰκὼν αὕτη χρωμολιθογραφηθεῖσα διανεμήθη κατὰ χιλιάδας ἀντιτύπων.

★

Εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας καταβάλλονται προσοπιάειαι διὰ τὰ ἐπιτευχθῇ ἡ παρὰ τῶ λαφ' ἀφύπνισις τῆς ιδέας τῆς ὠφελείας τοῦ ὥ ρ α ἰ ο υ. Πρὸς τοῦτο ἡ «Ἀμερικανικὴ Πολιτικὴ Ἐνωσις» συνεκάλεσεν ἐσχάτως τὴν σύγκλητον τῶν μελῶν της ἐν Κιγκινάταις. Ἡ Βοστώνη διωγράνασε Καλλ. Ἐκθεσίαν, ἐν Δάνβεν ἰδρύθη λέσχη «πρὸς πρόδοτον τῆς Καλλιτεχνίας», ἐν Μπλουμινγκτὼν Δαλλᾶς, λὸς Ἀγγελες καὶ ἄλλαχθ' ἰδρύονται δημοτικαὶ Καλλ. Ἑταιρεῖαι. Ὅλαι δὲ αὗται αἱ καλλ. ἑνώσεις ἀνέχονται εἰς τὴν Μεγάλῃν Ἀμερικανικὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Τεχνῶν, τὴν ἰδρυθεῖσαν πέντερον ἐν Ὀυασινγκτὼν, ἔνθα καθ' ἑκάστον ἔαρ συνέχονται καὶ μέλη ὅλων τῶν ἑταιρειῶν τοῦτων πρὸς συζήτησιν καὶ ἐξέυρεσιν τῶν καλλιτέων μεθόδων πρὸς αὔξησιν τῆς καλλιτεχνικῆς προσόδου.

★

Διὰ τὴν ἀποστολὴν ἔργων εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τῆς Ρώμης νέα ἐξελέγη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Ἰακωβίδου, Ροῦλοῦ, Σώρον καὶ Ζάχου.

★

Ἐπιτροπὴ περιῴληθε τὰ ἀρχαιολογικὰ κέντρα πρὸς φωτογράφησιν ἱστορικῶν τοπίων καὶ ἀρχαίων μνημείων ὅπως αἱ εἰκόνες ἀποσταλοῦν εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς Ρώμης τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐνυμφισθὴ πίστωσις 70,000 δρ. ἐνθ' διὰ τὴν ἀποστολὴν καλλιτεχνικῶν ἔργων εἰς τὴν αὐτὴν ἔκθεσιν μόνον 4.000 δραχμαί.

★

Εἰς τὰς Ἀγγλικὰς ἐφημερίδας δημοσιεύονται ἐντελῶς ἄγνωστοι λεπτομέρειαι τῶν τελευταίων θελήσεων τοῦ ἀποθανόντος διακεκριμένου Ἑλλήνος ζωγράφου Θεοδώρου Ράλλη. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι εἶνε ἀντάξιον καλλιτέχρον οἱ ἀφορισμοὶ οὗτοι.

«Νὰ μὲ τοποθετήσουν ἐντὸς τοῦ φερέτρον μου ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον μετὰ θάνατον καὶ νὰ μὴ ἐπιτραπῇ εἰς κανένα—ἐκτός, ἐννοεῖται, τῶν ἀνθρώπων τοῦ οπιτιοῦ—νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν νεκρικὸν μου θάλαμον διὰ νὰ ἐκαιοποιήσῃ τὴν περὶεργειάν του εἰς βάρος τῶν ἡλπομένων μου χαρακτηρηστικῶν.

»Ἐπίσης ἀπαγορεύω νὰ φωτογραφηθῇ ὁ νεκρὸς μου καὶ θέλω νὰ ταφῶ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον καὶ ἀπλοῦστερον.

»Πρὸ παντὸς δὲ, δι' εὐπλαγχρίαν Θεοῦ, νὰ μὴ με κλαῖσιν καρεῖς! Ἐξῆρα ἀρκετὰ εὐτυχισμένην ζωὴν.

»Καὶ εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς μου, τὴν ζωγραφικὴν, ἀφιέρωσα κάθε μου δύναμιν» ἐξήγγηλα ὅ,τι εἶχα μέσα μου. Μποροῦσα νὰ ἐξοῦσα ἄλλα εἴκοσι χρόνια, ἀλλὰ

Ἡ κόρη τοῦ Ἀντίου, ὡς συνεπλήρωσεν αὐτήν ὁ κ. Σβορώνος.

βέβαια δὲν θὰ προώδευα εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα οὔτε κατὰ ἓν ἐπὶ πλέον βῆμα εἰς τὴν τέχνην μου. Πρὸς τί λοιπὸν νὰ ζήσω;

»Θὰ εὐχαριστηθῶ ἐπίσης τὰ μέγιστα ἂν δὲν μὲ πενθήσῃ κανεῖς. Ἡσθάνθην πάντοτε φοβίην εἰς τὴν ἐπίδειξιν αὐτὴν τοῦ πένθους· ὅπωςδὴποτε, ἂν εἶνε ἀλαραίτηον νὰ μὲ πενθήσουν, ἅς μὲ πενθήσουν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον.»

Καὶ ἐπίσης ἄγνωστον ἀπὸ τὴν διαθήκην τοῦ καλλιτέχνου εἶνε, ὅτι δὲν ἐξέχασε καὶ ἄποιο παλῆρό του μοντέλο, τὴν Μαργαρίταν Χίλντερος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφῆκε δύο ἰδικὰς τῆς προσωπογραφίας κρεμασμένας εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἔργου τοῦ καλλιτέχνου. Δὲν ἔχουν ὅμως τὴν ὑπογραφήν του, ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον Ἑνδελφελτ.

*

Ὁ κ. Ἰω. Σβορώνος ἔκαμε δύο ἐνδιαφερούσας διαλέξεις ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἑταιρίᾳ περὶ τῆς Κόρης τῆς ἐν Ἀντίῳ εὐρεθείσης καὶ περὶ ἧς αἱ γνώμαι τῶν ξένων ἀρχαιολόγων, ὡς γνωστὸν, διίστανται καὶ περὶ

τῆς παραστάσεως τοῦ ἀγάλματος καὶ περὶ τοῦ τεχνίτου. Ὁ κ. Σβορώνος ἔκ τιτος νομίσματος τῆς Θεσσαλικῆς πόλεως Πελλήνης, εἰκονίζοντος κόρην εἰς στάσιν ἀπαράλλακτον τῆς τοῦ ἀγάλματος καὶ ἐκ τῶν στίχων 842-852 τῶν «Φοινισσῶν» τοῦ Εὐριπίδου, συνήγαγε τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ἄγαλμα παριστάνει τὴν Μαντῶ, Θεσσαλὴν Σίβυλλαν, κόρην τοῦ περιφήμου μάντεως Τειρεσίου. Ὁ κ. Σβορώνος φρονεῖ ὅτι τὸ ἄγαλμα ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ συμπλέγματος μετὰ τοῦ Τειρεσίου, οὗ προηγεῖται ἡ Μαντῶ φέρουσα ἐπὶ δίσκου τὰ ἱερὰ ὄργανα δι' ὧν ἐτέλει τὰς οἰωνοσκοπικὰς αὐτοῦ μαντείας· ὁ Τειρεσίας ἦτοι κλάδον ἐλαίας, τετράγωνον ὕψασμα, τὴν κυρτὴν μαντικὴν ράβδον καὶ πυξίδα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐφυλάσσοντο οἱ κληροί, συγκρώνως δὲ χρυσοῦν τιμητικὸν στέφανον, ὃν ἔλαβε παρὰ τῶν Ἀθηναίων εὐγνωμονούντων ὅτι ἔδωκεν αὐτοῖς τὴν νίκην. Ἡ εἰκὼν ἦν δημοσιεύομεν παριστᾷ πῶς ὁ κ. Σβορώνος συμπληρώνει τὰ ἐπὶ τοῦ δίσκου ἀντικείμενα, ἀντιθέτως πρὸς τὸν Ἰταλὸν Κομπαρέτι, ὅστις τοποθετεῖ ἐπὶ τοῦ δίσκου τρίποδα.

Διὰ τὸ ἄγαλμα, κατὰ τὸν κ. Σβορώνον εἰργάσθησαν

δύο καλλιτέχναι, διότι δὲν εἶνε μονόλιθον, καὶ οἱ τὰ μὲν γυνὰ μέρη (κεφαλή, ὦμοι καὶ δεξιὰ χεὶρ) εἰργάσθη ὁ ἀγαλματοποιὸς Ξενοφῶν ὁ Ἀθηναῖος, ὁ συνεργάτης τοῦ Κηφισοδότου, ἀδελφοῦ προεστάντος τοῦ Πραξιτέλους, τὰ δὲ ἐνδεδυμένα ὁ ἥσορος δεξιότητος γλύπτῃς Καλλιστόνικος ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὅστις εἶνε ὁ κορυφαῖος τῆς Βοιωτικῆς σχολῆς, εἰς ἣν ὁφείλονται αἱ Ταναγραῖται κόραι.

Κατὰ τῶν γνώμων τούτων, αἱ μετὰ πολλῆς πεποιθήσεως ἐξηγγεῖλεν, ὡς ἀναμνηστικόν, ὁ κ. Σβορώνος καὶ αἰτίνας κατέπληξαν διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ ἀποστολῆς, ἀντεπεξῆλθε μετὰ βιαιότητος εἰρωνικῆς ὁ ἔφορος τοῦ Ἀρχ. μουσείου κ. Στάης.

Ὁ κ. Σβορώνος θὰ δημοσιεύσῃ ὁλόκληρον τὴν μελέτην του εἰς τὸ «Λεὶψὶς περιοδικὸν τῆς Νομισματικῆς ἀρχαιολογίας».

Ἐν τῷ Δημοτικῷ θεάτρῳ ἐδόθη ὑπὸ τῆς ἀρχαιοφίλου καλλιτέχνιδος Θεσπίδος ἑσπερίς, καθ' ἣν ἡμέρην εὐμορφικῶς τὴν «Φαίδραν» ἐν συνδυασμῷ τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας τοῦ Εὐρυπύδου καὶ τοῦ νεωτέρου δράματος τοῦ Ραΐνα, τῇ ὑποκορῶνι ὁρχήτρως μὲ μουσικὴν τοῦ Γλουκ, Μπετόβεν, Μένδελσον καὶ Σοπέν. Ἡ Θεσπίς μῆς μετέφερεν εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐμφανισμένη οἷον ὡς ἐμυρωμένη αἴφνης ἀγαλμα. Μεγάλῃ ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν οἱ ὑπ' αὐτῆς χορευθέντες ἀρχαῖοι χοροὶ, μὲ τινὰς νεωτερισμοὺς, ὁ τῶν Καρυατίδων καὶ ὁ τῶν Μαινάδων, ἰδίως ὅμως διεκοίθη διὰ τὴν πρωτοτυπίαν ὁ κατ' ἰδίαν μελετήν ὑπ' αὐτῆς διαπλασθεὶς Μυκηναϊκὸς χορὸς.

Ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας ὁ ἠθοποιὸς Ἀντώνιος Βαργάβας. Ἐν τῷ Βασιλικῷ θεάτρῳ ἔπαιξε τὸ πρῶτον, ἔτα δὲ εἰς τὸ «Πανελλήνιον» διαπλάσας ὠραίους κομικοὺς ρόλους.

Ἐπίσης ἀπέθανεν ὁ ἠθοποιὸς Γεώργιος Χρυσάφης, πρὸ ἐτῶν ἀποσυρθεὶς τοῦ θεάτρου. Τὸ πρῶτον ἀνῆλθεν ἐπὶ σκηνῆς ἐν Κωνσταντινίᾳ εἰς τὴν «Αἰτωλίαν Γυλότην». Ἦτοχολεῖτο μετ' ἀγάπης εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν, ἀκαταπόνητος μελετητὴς τῶν κλασικῶν συγγραφέων, ὧν ἀποσπάσματα ἀπήγγελλεν ἐκ στήθους.

Ἐν Βερολίνῳ ἀπέθανεν αἰφνιδίως ὁ Φρ. Σκαρμπίνα, διάσημος ζωγράφος, καταγινόμενος ἰδίως εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τῶν ἱστορικῶν γεγονότων.

Ἐπίσης ἀπέθανεν ἐν Παρίσις ὁ διάσημος ἀοιδὸς Πανλίνα Βιαρδὼ-Γκάστσια ἐν ἡλικίᾳ 89 ἐτῶν. Ὅπως δὲ ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀπεθαναιόσης διὰ τῶν πόνων τοῦ Μυσσέ, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ Πανλίνα θύει αἰωνίως εἰς τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου Ρώσου Τουρκένιεφ.

«Μελλοντισμός» καὶ εἰς τὴν μουσικὴν. Ὁ Γουστάβ Μάλερ σκοπεῖ νὰ συνθέσῃ συμφωνίαν ἐπὶ τῆς μελωδικῆς κλίμακος τῶν σφουρικτῶν τῶν αὐτοκινῆτων... Ἄλλος συνθέτης ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰ ἀεροπλῆνα: «Τὸ πρῶτον μέγα ταξίδι τοῦ Πωλάν.» Εἶνε Γερμανός, ὁ Μπονγκερτ.

Εἰς τὴν «Salle Berlioz» τῶν Παριζίων ἐπαίχθη ὁ «Χορὸς τῆς κούκλας», μίᾳ σύντομος σύνθεσις διὰ πιάνο τοῦ κ. Μ. Βάροβλη. Ἐξετελέσθη ἀπὸ τὸν κ. Ὁμπ καὶ ἐχειροκροτήθη ἐνθουσιωδῶς. Ὁ «Χορὸς τῆς κούκλας» δὲν εἶνε ἡ μοναδικὴ σύνθεσις τοῦ κ. Βάροβλη. Ἐχει ἤδη ἐτοίμην μίαν συμφωνίαν δι' ὁρχήστραν, καθὼς καὶ ἄλλα ἔργα ἐλληνικωτάτης ἐμπνεύσεως.

Εἰς τὸ «Théâtre des Arts» παρεστάθη ἡ «Νέα Τουρκία», δρᾶμα τετράπρακτον τῶν κ.κ. Ἀθανασιάδου καὶ Πουαζά. Ἡ ὑπόθεσις, εἶνε εἰλημμένη ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἐπαράστασιν τῶν Νεοτούρκων.

Τὸ ἔργον ἤρесе πολὺ. Δυστυχῶς ὅμως ἐπαίχθη μὴ

νον δύο φορές διότι τὸ θέατρον ἦτο ὑποχρεωμένον διὰ συμβολαίου ν' ἀναβιβάσῃ ἄλλα ἔργα.

Εἰς τὴν Βουδαπέστην ἀπέθανεν ὁ μεγαλείτερος τῶν συγγραφέων Οὐγγρων ποιητῶν, ὁ Κόλομαν Μίκτσας εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν. Ἐκ τῶν ἔργων του πολλὰ ἔχον μεταφρασθῆ εἰς διαφόρους γλώσσας, τὰ δὲ ἅπαντὰ του ἀποτελοῦν 30 τόμους.

Ἐρωτάτη ἐν Γερμανίᾳ τῇ 8 (ν.) Ἰουνίου ἡ ἐκατοσταετηρὶς τῆς γεννήσεως τοῦ διασήμου μουσουργοῦ Ροβέρτου Σούμαν.

Βανδαλικάι χεῖρες ἔρριψαν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ «Εὐλοθραύστου», τοῦ ἐν Ἀθήναις ὠραίου ἀγάλματος, καρμίνον, δι' οὗ ἐβάφη εἰς διάφορα μέρη ἐρυθρὸν τὸ μάρμαρον. Ὁ δράστης παραμένει ἀγνωστος, καίτοι ὁ ἄνθρωπος προεκήρυξε 100 δραχμῶν ἀμοιβὴν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελεν ὑποδείξῃ αὐτόν. Ὁ χημικὸς κ. Βαρούνης ἀνέλαβε νὰ ἐξαλείψῃ τὸ χρώμα.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Πινακοθήκης» κ. Α. Ι. Καλογερόπουλος ἐξελέγη παμψηφεί μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλλην. Καλλιτεχνικῆς Ἑταιρείας.

Ὁ κ. Ἐπ. Θωμόπουλος εἰργάσθη νέον πίνακα. Ἐν παιδί δεκαεταετὴς ἐξηπλωμένον εἰς τοὺς ἀγρούς, μίαν αἶγα εἰς φουσκῶν μέγεθος, κραιεῖ. Εἶνε εἰς στιγμήν ραθυμίας, εἰς τὸ ἄφρονον ἡλιακὸν φῶς, τιτοφορεῖται δὲ ὁ πίναξ «Τὸ μέλλον κτήνος».

Ἐν Μανικίῳ ὅπου ἔπεσεν ὁ ἥρως Παπαφλέσας ἐγερθῆσεται ἀναιμνηστικὴ στήλη, ἥς τὰ ἀποκαλυπτήρια θὰ τελεσθῶσι πανηγυρικῶς.

Ἡ «Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρεία» ἐτέλεσεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀκαδημίας πολιτικὸν μνημόσυνον τὴν 21 Μαΐου ὑπὲρ τοῦ Κωνσταντίνου Κόντου. Τὸ ἐπιμνημόσυνον ἐγκώμιον ἔπλεξεν ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Χατζιδάκις.

Ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ ἤρξατο ὁ Ἀβερῶφειος διαγωνισμὸς μεταξὺ ἀποφοίτων τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν πρὸς οὐδὲν τῆς ζωγραφικῆς ἐν Εὐρώπῃ. Οἱ ὑποψήφιοι εἶνε δύο.

Τὴν 6 Μαΐου θὰ συνέλθῃ ἐν Κοπεγχάγῃ διεθνὲς συνέδριον «Δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς ἀντιλήψεως». Ἐκλήθη νὰ μετάρχη καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ διακρινομένη διὰ τὴν μυωπίαν τῆς εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ προοδευτικὰ ζητήματα.

Κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ Ὁδείου συναυλίας ἐσημειώθη μία πλουσία μεταλλικὴ καὶ ἰσχυρὰ φωνή, ἡ τῆς δεσποινίδος Εὐφροσύνης Δημητρακοπούλου, μαθητρίας τῆς κ. Φεράλδης. Ἡ δνὶς Δημητρακοπούλου, ἀνερία τοῦ φίλου δραματικοῦ συγγραφέως, κατέχει τὸ τάλαρον τῆς φωνῆς καὶ ἔχει τόσῳ ἔμφρον τὴν τέχνην, ὥστε προεκάλεσε τὴν προσοχὴν τῶν διδασκαλιστῶν τῆς, ἐντὸς δὲ τριετίας κατόρθωσε ὥστε νὰ θεωρεῖται ἀπὸ τὰς πρώτας φωνὰς ὑψιφώνου εἰς τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν. Ἡ ἀδελφὴ τῆς δνὶς Ἀλεξάνδρα ἐπίσης διακρίνεται ὡς βαθύφωνος.

Ἀληθὴ θορίαμβον κατήγαγεν ἡ Ἀθηναϊκὴ Μανδολινάτα κατὰ τὸν ἐν Κρεμόνῃ τῆς Ἰταλίας γενόμενον διεθνῇ μουσικῶν διαγωνισμόν, εἰς ὃν μετέσχον αἱ μανδολινάται Ζυρίχης, Φλωρεντίας, Τορινόου, Μασσαλίας καὶ ἄλλαι. Ἡ ὁρχήστρα ἔλαβε α' βραβεῖον (esecuzione) ἐκτελέσασα τοῦ Ἐγμονι τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὸν

Τὸ τμήμα τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας τὸ βραβευθὲν ἐν Κρεμὼνῃ

Μαγεμένον αὐλὸν (ouverture) τοῦ Μότσαρτ, καὶ τὸ μέγα βραβεῖον τιμῆς μετὰ χρυσοῦ μεταλλίου τῆς βασιλομήτορος Μαργαρίτας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Freichütz τοῦ Veber, τὸ δὲ Κοναρτέτο ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ἀδελφῶν Λάβδα, Δοργίτη καὶ Γεωμπρὲ ἔλαβον ἐπίσης Α' βραβεῖον ἐκτέλεσαν τοῦ Χάϊδν τὸ quartetto εἰς re mag. op. 4. καὶ τοῦ Σοῦμπερτ εἰς re mineur No 42.

Οὕτω, ἔπαιξαν ἀγνωστον τεμάχιον λαβόντες ὡς ἔπαθλον ἓνα πίνακα τοῦ ζωγράφου Μπατσέτα μετὰ διπλώματος. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μελετωμένου τεμαχίου τὸ μεταλλίον τῆς βασιλομήτορος. Τὸ μέγα βραβεῖον τιμῆς συναδεύετο ὑπὸ 700 δρ. καὶ διὰ μεταλλίου χρυσοῦ διὰ πάντας τοὺς ἐκτελεστάς. Τοῦ κοναρτέτου βραβεῖα ἦσαν μεταλλία. Βραβεῖον διανθύνσεως μετὰ χρυσοῦ μεταλλίου ἔλαβεν ὁ διευθυντὴς τῆς ὁρχήστρας κ. Ν. Λάβδας, ὅστις ἐπαξίως καὶ διὰ παρασκήμιον ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν. Εἰς τὴν Μανδολινάταν ἐγένετο ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἐπάνοδόν τῆς.

*

Οἱ πέντε Ἱταλοὶ μέλλοντισταὶ ζωγράφοι νέαν ἐξέδωκαν προκήρυξιν, ἐν ἣ γράφουν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς παρὰδοξα :

« Ἡ ἐν ἡμῖν αὖξουσα ὁλονὲν ἀνάγκη τῆς ἀληθείας, δὲν δύναται πλέον νὰ ρεκοθῇ εἰς τὴν Μορφήν καὶ τὸ Χρῶμα, ὡς ἡννοήθησαν ταῦτα μέχρι τοῦδε. Ὅ,τι θάποτυπούμεν εἰς τὸ ἑξῆς ἐπὶ τῆς ὁθόνης, δὲν θὰ εἶνε μία ὁρισμένη στικμὴ τῆς παγκοσμίου δυναμικότητος. Θὰ εἶνε ἀπλῶς αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ δυναμικὴ ἐντύπωσις. Τὰ πάντα τῶνόντι μετακινῶνται, τρέχουν, μεταμορφῶνται ταχέως. Οὐδέποτε μία μορφή μένει ἀκίνητος ἐνώπιόν μας, ἀλλ' ἐμφανίζεται καὶ εξαφανίζεται ἀκαταπαύτως. Λοιθεῖσας τῆς ἐμμονῆς τῆς εἰκόνης ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, τὰ ἐν κινήσει ἀντικείμενα πληθαίνουν, μετασχηματίζονται, ἀλληλοδιώκονται, ὡς

ταχεῖς κραδασμοὶ εἰς τὸ διάστημα, τὸ ὅποτον διασχίζουν. Οὕτω λοιπὸν ἵππος τρέχων δὲν ἔχει τέσσαρας πόδας ἀλλὰ μυρίους, καὶ αἱ κινήσεις του εἶνε τριγωνοειδεῖς.

«...Κηρύττομεν, ὅτι μία προσωπογραφία δὲν πρέπει νὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὸ μοδέλιον τῆς καὶ ὅτι ὁ ζωγράφος ἔχει ἐντὸς του τὰ τοπεῖα ποῦ θὰ παραστήσῃ ἐπὶ τοῦ πίνακος. Αὐτὰ νὰ ζωγραφισθῇ ἐν προσώπον, δὲν πρέπει νὰ τὸ ζωγραφίσωμεν· πρέπει ν' ἀποδώσωμεν δλόκληρον τὴν περιβάλλονσαν ἀτμόσφαιραν. Διάστημα δὲν ὑπάρχει. Τὸ πλακόστρωμα τῶνόντι ἐνὸς δρόμου, βρεγμένον ἀπὸ βροχὴν, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ηλεκτρικῶν λαμπτήρων, χαίνει εἰς ἀμέτρητον βάθος μέχρι τοῦ κέντρου τῆς γῆς. Ἐκατομμύρια χιλιόμετρον μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ὅμως μία οἰκία, ἀπέναντί μας, μᾶς φαίνεται προσηρμοσμένη ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου.

«...Ποσάκις ἐπὶ τῆς παρεῖας τοῦ προσώπου, μὲ τὸ ὅποτον σνομιλοῦμεν, δὲν εἶδομεν τὸν ἵππον, ὁ ὁποῖος διήρχετο μακρὰν, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου ! Τὰ σώματά μας εἰσέρχονται ἐντὸς τοῦ ἀνακλίντρον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον καθήμεθα, καὶ τὰ ἀνάκλιτρα πάλιν εἰσέρχονται ἐντὸς μας· τὸ αὐτοκίνητον ἐφορμᾷ κατὰ τῶν οἰκίδων, πρὸ τῶν ὁποίων διέρχεται, καὶ πάλιν αἱ οἰκίαι ἐφορμοῦν κατὰ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ συγχέονται μετ' αὐτοῦ.

«...Ἡ ἀνακαινισθεῖσα συνειδήσις μας δὲν ἐπιτρέπει πλέον νὰ θεωρῶμεν τὸν ἄνθρωπον ὡς τὸ κέντρον τῆς παγκοσμίου ζωῆς. Πρὸ τῶν ὁμμάτων μας ὁ πόνος ἐνὸς ἀνθρώπου εἶνε τόσο ἐνδιαφέρων, ὅσον καὶ ὁ πόνος ἐνὸς ηλεκτρικοῦ λαμπτήρου, ὁ ὁποῖος πονεῖ μὲ σπασμωδικὰς ἀναπλάσεις καὶ κρανιάζει μὲ τὰς σπαρακτικωτέρας ἐκφράσεις τοῦ χρώματος.

«...Πῶς ἡμποροῦμεν νὰ βλέπωμεν ἀκόμη ροδόχρουν τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον, ἐνῶς ἡ σύγχρονος ζωὴ, καὶ μάλιστα ἡ νυκτερινή, ἀνέπτυξε τόσο ἐν ἡμῖν τὴν ἀντίληψιν τῶν χρωμάτων; Τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον εἶνε κίτρινον, κόκκινον, πράσινον, κυανοῦν, ἰόχρουν. Ἡ

ὁχρότης μᾶς γυναικὸς ἐν ἐκπύσει ἐνώπιον τῆς προ-
θήκης ἐνὸς ἀδμαντοπωλείου, παρουσιάζει ἰδιώσεις
ἐντονωτέρας ἀπὸ τὰς πραγματικὰς λάμψεις τῶν κοσμη-
μάτων, τὰ ὅποια τὴν μαγνητίζουν...»

Δὲν εἶνε βέβαια τοῦ κόπου ἀντάξιον νὰ ἀντιτάξῃ τις
ἐπιχειρήματα εἰς τοιαύτας παραδόλους καὶ ἀνατρεπτι-
κὰς σκέψεις. Τὰς ἀναδημοσιεύομεν, ἀπλῶς ὡς χαρ-
κτικιστικὰς τῆς φρενοπαθείας τῶν μελλοντιστῶν.

★

Ἐν Γεν. Συνελεύσει τῆς Ἑλλ. Καλλιτεχνικῆς Ἑται-
ρείας, καθ' ἣν παρευρέθησαν 93 ἑταῖροι, ὑπεβλήθη πρότα-
σις ἐκ μέρους καλλιτεχνῶν τινῶν ὅπως τροποποιουμένου
τοῦ Καταστατικοῦ ἐφελῆς ἀποτελεῖται τὸ Διοικητικὸν
Συμβούλιον ἐκ μόνον ἐξ ἐπαγγέλματος καλλιτεχνῶν. Ἡ
πρότασις, ἥτις ἐνεῖχε μομφὴν κατὰ τοῦ Προεδρείου,
κατεπολεμήθη μετὰ σφοδρότητος, διὰ βοῆς δὲ ἀπερρίφθη
ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Συνελεύσεως, αἵτινα ἐξέφρασαν
πλήρη ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἑταιρείας.
Χολωθέντες ὁκτὼ καλλιτέχναι ἐκ τῶν παρισταμένων
ἀπεχώρησαν καὶ ἐνωθέντες μετ' ἄλλων, ἐν οἷς καὶ μα-
θηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου, συνέπηξαν νέον σύλλογον, τὸν
Σύνδεσμον τῶν Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν ὑπὸ τὴν προε-
δρείαν τοῦ κ. Γ. Ἰακωβίδου. Πικρὰ πείρα διδάσκει
οὗτοι καὶ ἡ πέμπτῃ αὐτῇ ἀπόπειρα, συλλόγου ἐκ καλλι-
τεχνῶν μόνον ἀποτελουμένου, θὰ ναναγήσῃ.

ΘΕΑΤΡΑ

Ἡ ἀκαταστασία τοῦ καιροῦ δὲν ἡνόησε τὰ θεάτρα.
Ὁ Μᾶϊος διέτρευνε μὲ παραστάσεις αἱ ὅποια ἦσαν ἀκρο-
βολιστικὰ πειράματα μεταξὺ ἡθοποιῶν συνεγγονομένων
καὶ θεατῶν ἐπιφυλακτικῶν.

Τὰ δοθέντα ἔργα, πλὴν ἐνός, ἦσαν μεταφράσεις κω-
μωδιῶν, τονισμένοι εἰς τὴν κλίμακα τῆς Παρισινῆς ἀδυ-
ροστομίας ἀλλὰ καὶ αὐταί, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐπαναλή-
ψεις τοῦ περιουτοῦ δραματολογίου.

Βαριετέ. Μετὰ τὴν «Λευκὴν σελίδα» (ὡ εἰρωνεία),
ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον χαραχθῇ ὅλα τὰ μοτίβα τῆς ἀνη-
θικότητος καὶ μετὰ τὴν φάρακα «Τὸ ροῦ σου στὴν Ἀμέ-
λια»—διὰ τὸ χειρόγραφον τοῦ προτοτύπου ὑπεξαίρεθὲν
ἐκ Παρισίου διὰ τινος ὑποβολῆς ἐπληρώθησαν 500
δρ. ὡς ἀμοιβὴ εἰς τὸν κομῆτήν!—ἀκατάλληλον καὶ δι'
ἄνδρας, ὅσοι σπορδῇ ἱλαστήριος ἐπῆλθεν ἡ παράστασις
τῆς «Ἀντιγόνης» τοῦ Σοφοκλέους. Ἐδόθη οὕτω ἀφορμὴ
νὰ λουιθῇ εἰς νῆμα ἀγνισμοῦ ἡ κατασπιλωθεῖσα ψυχὴ
τοῦ Ἀθηναϊκοῦ θεατρικοῦ κοινοῦ.

Ἀπήγγειλε θανμασίος ὁ κ. Παπαγεωργίου (κορυ-
φαὸς τοῦ χοροῦ) καὶ ἔπαιξεν ἀνεπίστως μὲ δύναμιν
καὶ ἀρχαιοπρέπειαν ὁ κ. Γαβριηλίδης. Ὁ κ. Μαρκος ὡς
Τειρεσίας πολὺ καλῶς. Ἡ κ. Κυβέλη, ἣν καὶ δὲν εἶνε
πλασμένη διὰ τραγωδίας, ἔκαμεν ὅτι τῆς ἦτο δυνατόν
ὁ κ. Λέων ἀπέτυχε μὲ τὴν μονότονον καὶ συγκεχυ-
μένην ἀπαγγελίαν του. Ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Μάνου
μαλλιστ', γέλοισι ποιοῦσα εἰς τινὰ μέρη τὸ Σοφοκλεῖον
ἀριστοῦργημα, τὸ ὅπο'ον παρ' ὅλην τὴν διατυμπαίνου-
μένην ζωντανότητά τινος λέξεων, ἐφαίνετο ἐνιαχοῦ φέρον
βλαβόκαλτος. Αἱ σκηνογραφίαι πενιχρόταται, ἡ δὲ μου-
σικὴ εὐκταῶν θὰ ἦτο νὰ εἴλεπεν ἐντελῶς. Ἔργα ὡς ἡ
«Ἀντιγόνη» διὰ νὰ ἀναβιβασθοῦν ἀπαιτοῦν μεγάλας
δαπάνας καὶ ἐξαιρετικὴν ἐπιμέλειαν, ὅπως λ.χ. ἐν Παρι-
αίσις ἔνθα δίδεται ἡ «Ἀντιγόνη» εἰς τὴν «Γαλλικὴν
Κωμῶδιαν» μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Μπαρτέ καὶ με-
γαλοπρεπὴ πολυτέλειαν, ἀνταξίαν τοῦ ἔργου.

Ἐκ τῶν μεταφράσεων, ἤρρεσε τὸ «Παῖδι τῆς ἀδελ-
φῆς μου» εὐθυμον ἔργον μὲ φοιτητικούς τύπους τῶν
Παρισίων. Ἐπαιξε πολὺ εὐμορφά ὁ κ. Σαγιώρ.

Ἀθήναιον. Εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ, τὸ χαρακτηριστι-
κὸν ὡς λαϊκόν, ὁ κ. Α. Ταβουλάρης συνεκέντρωσε φι-
λοτίμους ἡθοποιούς καὶ προσφέρει ὡς ἀντίδοτον τῶν
ἐπιθεωρήσεων καὶ φαρσῶν ἔργα φιλολογικὰ, σοβαρά,
ὑψηλοτέρη ἡθικὴν τινα σκοπόν. Ἐναρξιν ἔκαμε μὲ

τὴν «Λίαν Ἀράκα» τὸ ἐπαινεθὲν ἐν τῷ τελευταίῳ
Παντελειδαίῳ ἀγωνί δράμα τοῦ διακεκριμένου καὶ ἀκαμά-
του δραματικοῦ συγγραφέως κ. Τιμ. Ἀμπελά, ἔμπει-
σθὲν ἐκ τινος δικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἹΗ' αἰῶνος,
σωζομένης ἐν τῷ ἀρχαιοφυλακείῳ τῆς Ζακύνθου. Εἶνε
γεγραμμένον τὸ ἔργον εἰς ὥραιαν ἀπλὴν καὶ ῥευστὴν
γλῶσσαν. Ἡ πλοκὴ ἀβίαστος καὶ φυσικὴ, ἔχουσα θελ-
κτικὴν λιτότητα, οἱ δὲ χαρακτηριστοὶ ψυχολογημένοι
ἐπαρκῶς.

Ὁ κ. Χαντᾶς ὡς Γάμπαρὸς ἔπαιξε πολὺ καλὰ, ὡς
καὶ ἡ κ. Λαμίσκου ὡς Λίνα καὶ ὁ κ. Σταυρόπουλος.
Ἀλλὰ πάντας ὑπερέβαλεν ὁ ἀειτάλης κ. Διον. Ταβουλάρης
ὅστις ὡς Ἑβραῖος τοκογλύφος ὑπὸ ἡγεσίαν ἀπαρμύλλας.

Νεαπόλεως. Ἡ κ. Βασιλεῖα Στεφάνου, ἡ ἔχουσα
ἱκανὸν δραματικὸν τάλαντον, κατήρτισε τὸν τέταρτον
ἐφέτος θία'ον. Ἠχοῖσε μὲ τὴν «Αἰμιλλαν Γαλότην», τὸ
παλαιὸν ἀλλ' ὥραϊον ἔργον τοῦ Λέσσινγκ. Εἰς τὴν ἐπιτυ-
χίαν συνετέλεσαν ἡ δεσποινὴς Δημοπούλου καὶ ὁ κ. Κο-
ντογιάννης, ὁ ἐν Βερολίνῳ ἐπανειλημένος παῖδας, ὁ ἔχων
μεγάλην δύναμιν μιμητικῆς καὶ ἔκφρασιν φυσιογνωμίας.

Εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ δίδει ἐκτάκτως παραστάσεις
καὶ ὁ ἄριτ' Εὐδὼρης ἀφιχθεὶς Ἑλλήν καλλιτέχνης
κ. Ἀχιλ. Μάδρας μετὰ τῆς κυρίας του, διακεκριμένης
ἡθοποιῶ τοῦ θιάσου τῆς Σάρας Βερνάρ.

Ν. Σκηνῆ. Μὲ τὴν ἐπάνοδον τοῦ ζεύγους Λοῦη καὶ
τοῦ ζεύγους Μυράν, τὰ κοτόπουλα εἰς ἀπαρτίαν
ἀσφαλίζουσιν τὴν ἀρμονικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰ πλεῖστα
τῶν ἔργων. Τὰ «Παναθήναια» ἐνεφανίσθησαν μὲ συμ-
πτύξιν διαφόρων σκηνῶν παρελθούσης ἐσοδείας καὶ μὲ
Πετεινάρην τὸν κ. Λεπενιώτην. Τὰ νέα Παναθήναια
κατασκευάζονται. Ἐκ τῶν δοθέντων ἔργων
ὑπερέχει ἡ «Μωρὰ Παρθένος» τοῦ Bataille, ἀπὸ τὰ
ὥραιότερα ἔργα τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας, μολοντοὶ αἱ
ιδεαὶ τοῦ συγγραφέως περὶ συζυγικῆς τιμῆς δὲν εἶνε
εὐπρόσδεκτοι ἐν Ἑλλάδι. Ἡ δεσποινὴς Κοτοπούλη, ὡς
κυρία Ἀρμούρ, ὑπερέβησε. Ταυτοχρόνως σχεδόν, ἐν
συναγωνισμῷ, ὅστις καλὸν θὰ ἦτο νὰ μὴ ἐπαυλαμβάνετο
καὶ εἰς ἄλλα ἔργα, ἐπαίχθη ἡ «Μωρὰ Παρθένος» καὶ εἰς
τὸ «Βαριετέ». Καὶ ἡ «Συνάντησις» οἰκογενειακὴν δράμα,
μολοντοὶ δὲν ἔχη πρωτοτυπίαν, μὲ θέμα τὴν συζυγικὴν
ἀπιστίαν, ἐπαίχθη καλὰ. Εἶνε ἔργον Γάλλου ἡθοποιῶ.

Ἡ «Ἀτμόσφαιρα», τὸ κοινωνικὸν δράμα τοῦ κ. Τσο-
κοπούλου, ἔχει κομμὸν μόνον διάλογον. Εἶνε ἔργον ψυ-
χολογικόν, στερεοῦμενον ὅμως ἐνδιαφέροντος, πλοκῆς καί.
ὑποθέσεως. Ἡ «Ἀτμόσφαιρα» ἀτμόσφαιρα μολομένη
ἀδικεῖ τὴν ἑλλ. κοινωνίαν, ἥτις πιθαρόν ν' ἀριθμῇ κορύ-
σματα τινὰ ἐκφυλισμοῦ, ἀλλὰ δ' ἐῖνε καὶ τοιαύτη ἐν τῷ
συνόλῳ ὡς ἐπρωθυμιοποιήθη νὰ τὴν ἐμφανίσῃ ὁ συγγραφεὺς.

Νέον θέατρον (ὡς ἐπωνομάσθη ἡ τέως Ἀλάμπρα).
Ἐκεῖ συνεκεντρώθησαν οἱ ὑπολειφθέντες, μετὰ τὸν σχη-
ματισμὸν τῶν θιάσων, ἡθοποιοί, ἀνακηρύξαντες θιασαρ-
χίαν (κατὰ τὸ στρατήγημα) τὴν κ. Φωφῶ Γεωργιάδου.
Οὕτω, ἐφέτος αἱ γυναῖκες θριαμβεύουν εἰς τοὺς θιάσους,
ἐκτοπίζουσαι τοὺς ἄνδρας. Τέσσαρα, ἐκ τῶν πέντε, θεά-
τρα ἀναγράφουν θιασάρχας τὰς πρωταγωνίστράς των.

Νέα ἔργα προετοιμάζονται οὐκ ὀλίγα εἰς τοὺς θιάσους.
Ἀναφέρονται τὰ σποδαίωτερα ἐξ αὐτῶν «Ἡ Ἰουδίθ»,
Σπ. Παταμάνου—Σὰν τὸν ρύλλα—τοῦ Ὁσκάρ Ὀδίλδ
«Μία γελῶτα κωμωδία, διὰ σοβαροῦς ἀνθρώπων».—Ὁ
Κομῆτης Χάλετ, Ἡ Ζωρὴ μὲ τὸ γέλοιο
της, Ἐνν. Ζωγράφου—Ἀγνή, Σ. Νικολοπούλου.—
Ἐλένη καὶ Σαλώμη, Μιλ. Ἰωσήφ.—Ὁ βασιλεὺς Ἀν-
λιαγός, Ἰω. Πολέμη, εἰς τὴν «Ν. Σκηνῇ».

Ἰὼν, Χ. Δαράλῆξ.—Ἡ δοῦλα, Σ. Μελά.—Ὁ
πειρασμὸς, Γρ. Ξενοπούλου.—Ὁ ἄνθρωπός μας, Τ.
Χόρν.—Τὸ ἐλιξήριον τῆς νεότητος, Π. Νιζβάνα. Μετα-
φράσεις: Τοῦ Bernard ὁ Ἀγνωστος χορευτὴς—τῶν De
Flers καὶ Caillavet τὸ Ἰερὸν Ἄλσος, εἰς τὸ «Βαριετέ».
Ἡ ἐκδίκαισις.—Ὁ σαλτιμπάγκος.—Ἡ καρδιά τῆς
μάνας.—Τὰ μάτια τοῦ παπποῦ, εἰς τὸ «Ἀθήναιον».